

Styrke, Stilling og Bevægelse" gif ud, saa kunde han stemme for Lovudkastet. Jeg har nu den Mening, at det er rigtigt, at begge Dele blive staaende, saavel det Første: „om forestaaende eller forventede Krigsforetagender“, som det Andet: „om vore Troppers Styrke, Stilling og Bevægelse“. Skulde Noget gaae ud, saa maatte det langt hellere være det Første, thi det maa dog være ganske klart, at Røggjeringen ikke sætter Bladene eller dem, der offentliggjøre nogen Oplysning, i Kundskab om, hvilke Foretagender den har isinde; og det vilde altsaa blive lutter Gissninger og Gætninger, saaledes som man seer, der nebe i Tybftland have i hunkveits, der herom vilde fremkomme, og da vilde Fjenden have megen Vanfærlighed ved deraf at sigte det rigtige ud og benytte det. Vilde han paa slike Meddelelser bygge sine Operationer, da vilde det neppe blive til stort Gavn for ham, men snarere til stor Skade. Naar der derimod kom Efterretninger om vore Troppers Styrke paa et bestemt Punkt, saa havde han deri en ganske anden Veiledning til at bedømme, hvad vi kunde og vilde gjøre, og navnlig, hvis man skulde have Lov til at fortælle om Troppernes Stilling; thi det er aabenbart, at hvad enten vi vilde tage Offensiven eller Defensiven, trække os tilbage eller forsvare Linien, ville Oplysninger herom kunne benyttes af Fjenden til vor store Skade, da man jo ikke kan Andet end forudsætte, at der hos Fjenden er fornuftige militære Væsenere. Det vilde altsaa være det meest Foruvidlede at tænke sig, at Bladene skulde have Lov til at fortælle om Troppernes Styrke paa et givet Punkt og deres Stilling, ligesom ogsaa om deres Bevægelse, hvilket Sidste dog er af en saadan Bestaaffenhed, at man ikke der har noget saa Bestemt at holde sig til. Jeg skulde derfor mene, at hvis Noget uden Skade kunde gaae ud, saa maatte det være de Ord: „om forestaaende eller forventede Krigsforetagender“. Det er saa tydeligt som muligt fremsat af den høitærede Konseilspræsident, at ingen Kritik er forbudt ved dette

Lovudkast; Alt, hvad der er steet, skal man have Lov til at kritisere, og naar man vil kritisere, maa man jo støtte sig til Kjendsgjeringer, altsaa til Noget, der er steet. Det er vel saa, at Nysgjerrigheden ikke af Bladene vil kunne blive tilfredsstillet i visse Henseender, naar der er et Forbud i den her omhandlede Retning, men dette er en Blyde, som vi maa bære, og Tanken om, hvilke Ulykker, der ellers kunde afstedkommes, vil gjøre os det let at bære den. Det kan ikke nytte at sige, at man i forrige Krig godt kunde tale om Fredericia, Strib og Bogense, og at det dengang ingen Skade gjorde, thi Fjenden vidste alligevel, hvad der var i Gjære. Ja, i den historiske Sandheds Interesse er man nødt til at sige, at Fjenden meget godt vidste, at der var lagt en saadan bestemt Plan, hvad man jo kan læse af Bonins Meddelelser, og havde taget sine Forholdsregler derimod, men at disse ikke slog til, af den simple Grund, at de strandede paa 1ste Bataillons Fasthed. Men det kunde gjerne have været anderledes; det kunde jo gjerne have været, at Fjenden ikke havde kjendt Planen iforveien, førend han saae den af Bladene, at han da havde trukket Tropper sammen fra Syd eller Nord og overvældet den danske Armee, og saa var Ulykken steet. Og, Herregud, om man saaer Efterretninger idag eller imorgen, er det ikke ligegyldigt? Den Ulykke, at man saaer dem noget senere, kan jo ændres; men naar der er steet en Ulykke paa Grund af Bladenes for tidlige Offentliggjørelse af vor Hærs Styrke, Stilling og Bevægelse, kan det sandelig ikke ændres af Bladene. Jeg skal derfor paa det Bestemteste tilraade, at Lovudkastet vedtages, som det er forelagt af Regeringen.

Müller: Jeg tilstaaer, at jeg ikke ret skjønner, hvad det er vigtigst ikke at offentliggjøre, enten Efterretninger om forestaaende eller forventede Krigsforetagender, eller om vore Troppers Styrke, Stilling og Bevægelse; begge Dele forekomme mig lige vigtige. Den ærede